

AYFER TUNÇ

KAPAK

KIZI

10. BASKI

♥ can
çağdaş

AYFER TUNÇ
KAPAK
KIZI

Can Çağdaş

Kapak Kızı, Ayfer Tunç

© 2005, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Simavi Yayınları, 1992

Can Yayınları'nda 1. basım: 2005

10. basım: Haziran 2019, İstanbul

Bu kitabın 10. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak resmi: © iStockphoto.com / Bob Thomas

İç baskı ve cilt: Yıldız Matbaa Mücellit

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Dalgıç İş Merkezi No: 3 Kat: 2

Topkapı-Zeytinburnu

Sertifika No: 33837

ISBN 978-975-07-2211-0

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750722110

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

AYFER TUNÇ
KAPAK
KIZI

ROMAN

♥can

Ayfer Tunç'un Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Bir Mâniniz Yoksa Annemler Size Gelecek, 2005

Evvelotel-Saklı, 2006

Aziz Bey Hadisesi, 2006

Mağara Arkadaşları, 2006

"Ömür Diyorlar Buna", 2007

Bir Deliler Evinin Yalan Yanlış Anlatılan Kısa Tarihi, 2009

Yeşil Peri Gecesi, 2010

Suzan Defter, 2011

Dünya Ağrısı, 2014

Kırmızı Azap, 2014

Ayfer Tunç'la Karanlıkta Kelimeler (Handan İnci ile birlikte), 2014

Âşıklar Delidir ya da Yazı Tura, 2018

AYFER TUNÇ 1964'te Adapazarı'nda doğdu. İstanbul Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'ni bitirdi. İlk öykü kitabı 1989'da yayımlanan *Saklı*'dır. Yazar bu kitabını daha sonra *Evvelotel* adlı öykü kitabıyla birleştirerek *Evvelotel-Saklı* adıyla yayımladı. Diğer öykü kitapları *Mağara Arkadaşları*, *Aziz Bey Hadisesi* ve *Taş-Kâğıt-Makas*'tır. *Taş-Kâğıt-Makas*'in içinde yer alan kısa romanı *Suzan Defter*'i 2013'te; *Aziz Bey Hadisesi*'ndeki kitaba adını veren eseri 2014'te bağımsız olarak yayımladı. Bu iki kitapta yer alan diğer kısa öyküleri *Kırmızı Azap* ismiyle kitaplaştırdı. Sait Faik'in öykülerinden hareketle TRT için yazdığı *Havada Bulut* adlı senaryosu 2002'de, Orhan Kemal'in aynı adlı romanından uyarladığı *72. Koşuş* adlı senaryosu 2010'da çekildi. Yazarın *Kapak Kızı* (1992), *Bir Deliler Evinin Yalan Yanlış Anlatılan Kısa Tarihi* (2009), *Yeşil Peri Gecesi* (2010) ve *Dünya Ağrısı* (2014) adlı romanlarının yanı sıra, *Memleket Hikâyeleri* (İletişim Yayınları, 2012) adlı anı-öykü kitabı, *Bir Mâniniz Yoksa Anneler Size Gelecek* (2001), "*Ömür Diyorlar Buna*" (2007) adlı yaşantı kitapları, Oya Ayman'la birlikte yazdığı *İkiyüzlü Cinsellik* (1994) adlı bir inceleme kitabı ve *Harflere Bölünmüş Zaman* adlı bir e-kitabı vardır.

www.ayfertunc.com

I

Tren elik raylar üzerinde giderken hızlanıp sağa sola yatsa da, masalardaki bardaklar, şişeler devrilse de, koridor tarafında oturanlar cama yapışan yolcuların üstüne yıkılsa, hatta çaylar, kahveler bembeyaz örtülere dökülse de; Bünyamin kulplu kselerdeki hazır çorbaları yolcuların masalarına dökmeden taşır, ayağının altındaki zemin hareket etmiyormuş, sanki dünyanın en sabit noktasına sıkı sıkı basıyormuş gibi, köpüklü biraları bardaklara taşırmadan doldururdu.

Tren göz alabildiğine uzanan bir bozkırı düzenli tı-kırtılarla geçerken, birkaç yolcu tabakları sol koluna dizmiş bu garsona hayretle bakar, diğerleri bu marifetin farkında bile olmazdı. Ama Bünyamin bütün vagon kendisini izliyormuş gibi ciddiyetle sürdürürdü işini. Bazı huysuz, asık suratlı yolcuların çorbayı döktüklerini, bifteği keseyim derken düşürdüklerini çok görmüştü. Vagonda böyle kibirli yolcular varsa gösteri yapmaktan daha bir zevk alıyordu. Beş yıl önce, işe yeni başladığında, bir defasında iki elinde birer tabağı ancak taşırken işi iyice ilerletmiş, kendi kendine kazandığı tuhaf bir denge duygusuyla beş tabağa kadar çıkmıştı. Ger bundan sıklıkmıştı artık. Ancak keyfi yerinde olur da, birkaç yolcunun bu akrobasiyi ilgiyle izleyeceğini hissederse tabakla-

rı koluna diziyor, trenin süratinden kimse ayakta durmayı bile beceremezken, o, tembel iş arkadaşlarına ders verir gibi servisini tır tır yapıyordu.

Turuncu saçlı İzzet'in masalara örtüleri sermesine nezaret etti, çocuğa her vazoya iki karanfil koymasını söyledi. İzzet karanfillerin yılı olduğu masaya isteksizce yanaştı, solgun çiçeklere ne yapacağını bilememiş gibi baktı, saplarını boğum yerlerinden kırmaya başladı.

Bünyamin "şunları dağıt masalara," dedi Abdülkadir'e, mn kartlarını, TCDD'nin bastırđı "Türk şiirinde Trenler" başlıklı broşürleri, kllkleri, tuzlukları, peçeteleri işaret ederek. Abdülkadir ters ters baktı, Bünyamin aldırış etmedi, daha yolculuğun başıydı, şimdiden kapışırlarsa bitmezdi yol.

İzzet turuncu tüylerle kaplı iri parmaklarının arasında çıt çıt kırıyordu karanfil saplarını, hoşlanmıştı bundan. Bünyamin, İzzet'e baktı, içi acıdı. İki buçuk aydır yanında çalışan bu çocuk yüzlü genç adamın beceriksizliğiyle eğleniyorsa da, bazen haline üzülüyordu. İzzet işe başladığından beri döküp saçmadan servis yapmayı becerememişti, tren hızla giderken dengesini bulamıyordu. Birkaç defa yolcuların üstüne çay döküp ortalığı toplayayım derken her şeyi berbat edince, tren hareket halindeyken çay, kahve, çorba gibi siparişlerin servisini yapmasını yasaklamıştı. Ama çocuk bir şişe su götürmesi gerektiğinde bile "Ben dkerim abi, istersen sen götür..." demeye başlayınca Bünyamin'in tepesi attı. Bir hafta boyunca çocuğu bir saniye bile oturtmadı, lüzumlu lüzumsuz yınla iş yaptırdı, İzzet de tren hareket halindeyken hiç değilse ayakta durmayı öğrendi.

Hesap almayı başkalarına bırakmayan Bünyamin'e göre İzzet beceriksiz, Abdülkadir tembeldi, ikisi de bahşi hak etmiyordu. Hele Abdülkadir'e maaşi bile veril-

mese yeri idi. Yolculara garson gibi değil, geçerken restorana uğramış sinirli bir devlet memuru gibi davranır, herkesle kavga eder, fırsat buldukça personele ayrılmış masaya oturup sigara içer, yolcuların işaretlerini görmezden gelirdi. Her şeye itiraz etmeye hazır, öfkesi burnunda bir hali vardı.

Bünyamin üç kuruş bahşişin diğerlerinin gözüne batacağını bildiği için, tatsızlık çıkmasın diye yolculuğun sonunda herkese bir şeyler dağıtır, durumu iyi kötü idare ederdi. Zordu insan idare etmek, çok yorucuydu. Yolcular da başka bir lemdi, hele onları idare etmek, en zoru.

Trenin kalkmasına on dakika vardı. Bünyamin pencereden gara baktı. Bir sürü insan başlarında kasketler, bereler, boyunlarında atkılar, ellerinde çanta bavul, gar binasına girip çıkıyor; peron boyunca bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu. Kar altında, telaşlı bir koşuşturma yaşanıyordu garda. Saatine baktı. Yolcular için acelenin, telaşın, koşuşturmanın tam vaktiydi.

İzzet karanfilleri vazolara koymayı bitirmiş, servise ilişkin en ufak bir yardımda bulunmayı düşünmeyen ve yolculuk boyunca yazarkasasının başında oturup bulmaca çözecek olan Erol'un başına dikilmişti. Erol kravatını gevşetmiş, sigarasını küçük parmağında yalancı taşlı bir yüzük parlayan sol eline almış, arada bir bıyıklarıyla oynayarak bulmaca çözüyordu.

“Soldan sağa üç...” dedi, “Arap atlıların bayramlarda yaptığı gösteri.”

İzzet'ten cevap beklemediği belliydi, ama, yine de olur da bir şey söyler diye duraksamıştı. Çocuktan ses çıkmayınca kaleminin tepesini kemirip o soruyu geçti. Bir iki kare doldurduktan sonra tekrar mırıldandı:

“Tanyerinde gün doğmadan beliren geçici aydınlık. Yalancı tan...”

İzzet saçlarının arasında parmaklarını gezdirdi. “Zor-
muş be,” dedi.

“Herhalde,” dedi Erol, külünü TCDD markalı kül
tablasına silkelerken. Bünyamin elinde bir sürü çatal bı-
çakla gelip İzzet’e bir omuz attı.

“Dikilme öyle, dağıt şunları...”

Bünyamin’e bakmadan çatal bıçakları alan İzzet,
boşta kalan eliyle bulmacada bir yer gösterdi Erol’a.

“Ece,” dedi, “üç harfli, kraliçe.”

Tam da ece yazmaya hazırlanan Erol kafasını kaldı-
rıp dik dik baktı İzzet’e.

Mutfak kısmını restorandan ayıran tezgâhta dizili
pırasa tabaklarını görünce yüzünü buruşturdu Bünya-
min. Hiç sevmezdi pırasayı. Ona duvarları ıslak ve kö-
mür kokan bir kapıcı dairesinde geçen ilkgençlik yıllarını
hatırlatıyordu. Rahmetli annesiyle Çemberlitaş’ta bir
apartmanın kapıcı dairesinde oturdukları sırada, sık sık
pırasa pişerdi evde. Döküntü sebzelerden başka ne pi-
şerdi ki zaten? Annesi öldükten sonra kardeşi Metin’le
Samatya’da bir eve taşındıklarında “Bu eve pırasa girme-
sin,” demişti Bünyamin. Sırtını devlete dayamasını sağla-
yacak adamları olduğunu iddia eden amcasını, vaktiyle
“Boşversene amca ya, bu devlete sırt dayanır mı?” diye
tersleyen Metin, “Biz sanki bayılıyorz pırasaya,” demiş-
ti. Her tarakta bezi vardı, bin türlü iş yapardı. Samat-
ya’da oturdukları sırada Bünyamin TCDD’de çalışmaya
yeni başlamıştı, aldığı para ahım şahım değildi, ama Me-
tin’in yaptığı ne idüğü belirsiz işler sayesinde ne pırasa
ne lahana pişmişti evde. Cennet ise bu acayip, kaygan
sebzeyi Bünyamin’in sevmediğini bile bile pişirir, tele-
vizyonun karşısına geçer, üstüne limonu sıkıp yerdi. San-
ki nadir bir meyve yiyordu, öyle bir zevk yüzünde.

Bünyamin Cennet'in bacaklarını altına almış, çekyata kurulmuş, televizyon seyrederkenki halini hatırladı. Karısını hatırlamak hoşuna gitmedi. İncecik limon dilimleriyle süslenmiş pırasalardan uzaklaşıp Abdülkadir'e baktı. Elinde sigarayla Erol'un karşısına oturmaya hazırlandığını görünce pırasa tabaklarını gösterip "Şunları servis masasına taşı," dedi sertçe, olabildiğince.

Vagon restoranın ilk müşterisi trenin kalkmasına beş dakika kala içeri girdi. Orta yaşlı, tıknaz, rakıcı olduğu sabırsızlığından ve girer girmez tezgâhın üstündekilere bir göz atmasından belli olan, pardösülü, bakalit bond çantalı bir adamdı.

Bünyamin "Daha açılmadık," diye seslendi. Adam anlamamış gözlerle baktı. "Tren kalktıktan beş dakika sonra gelin, şimdi kapalıyız."

Adam sinirlenir gibi oldu, Bünyamin'in istifini bozmadığını görünce çantasını alıp söylenerek çıktı.

Şöyle bir masalara baktı Bünyamin, bir eksik bulamayınca Erol'un karşısına oturdu.

"Sarı renkte ve cam parlaklığında, doğal demir ve..." dedi Erol, gerisi heceledi. "Mag-nez-yum sül-fat... Kri-zalit."

Bünyamin'e baktı. Arkadaşının yüzünde cevap vereceğine dair bir işaret göremeyince, başka karelere geçti. Bünyamin insanların gürültülerini, uğultularını duymak ister gibi dışarıya kulak kabarttı. Sonra trenin düdüğü öttü.

Bu düdük sesi birçok düdük sesine karıştı; soğuk, gürültülü bir cumartesi gününde, kar altındaki başkent in öğle saatleri telaşında dağıldı. Sanki başkentte saatler vurdu, gri apartmanlarda oturanlar, bu düdük sesini işaret kabul ettiler, giyinip kendilerini şehrin caddelerine,

pastanelerine, sinemalarına, tiyatrolarına, alışveriş merkezlerine atmaya hazırlandılar.

Bünyamin, her zamankinden farklı bir havanın ağırlığını hissetti üzerinde. Gardaki insanlar, her gün gördüğü kalabalık, başka bir dünyanın insanlarıymış gibi yabancı geldi. Kafasında dolaşan düşüncelerden sıyrılıp dışarı bakarken bir an kendini unuttu. Ne yapıyordu bu insanlar? Bu düdüğü sesi Ankaralıların bir kısmına, İstanbul'daki vapurların treninkine hiç benzemeyen kalın ve uzun düdüğü seslerini hatırlattı. Bünyamin İstanbul'da evlerinin biraz ilerisindeki demiryolundan geçen trenleri, birkaç sokak sonra birdenbire karşısına çıkan denizi düşündü. Yazın Cennet'le deniz kenarındaki çay bahçelerinde oturmalarını hatırladı, ardından yine bir yorgunluk geldi üstüne.

Kendini bir süredir çok yorgun hissediyordu. Uyumakla, dinlenmekle geçmeyen bir yorgunluk. Bu soğuk ve karlı günü de yolda geçirecekti. Oysa sobanın başında ayaklarını uzatıp oturmak, biraz televizyon seyretmek, sonra uyumak istiyordu. Bütün bu basit istekler, ona yıllar öncesinden kalmış gibi göründü. Kafası çok yorgundu. Bir karar vermesi gerekiyordu artık. Oysa bugüne kadar Bünyamin'in hayatında karar vermesini gerektirecek kadar önemli bir şey olmamıştı. O karar vermezdi, olacak olan olurdu.

Kaloriferler az önce yanmaya başladığı için tren henüz ısınmamıştı. Ankara'nın soğuk havası kompartımanlarda hâlâ hüküm sürüyordu. Oysa yarım saat içinde o sert, iddialı soğuktan eser kalmayacak, yolcular ceketlerini, kazaklarını bir bir çıkaracaklardı. Mustafa sığağına hiç dayanamıyordu. Daha şimdiden mutfağın penceresini açmış, ocak sonu havasını derin derin içine çekiyor, bir yandan da salataları kayık tabaklara koyuyordu. Şükrü içinde havuçu renedelediğı kabı çalkalayıp kaldırdı.

Bünyamin İzzet'e baktı, yine tedirgindi çocuk. Zengininden fakirine, görgülüsünden şımarığına herkesin hizmet beklediği bu restoranda çalışmaya başladığı o ilk gün nasıl da neşeliydi. Ama yığınla bardak kırdıktan, müşterileri sıcak çayla haşladıktan, dünyanın azarını işittikten ve yolculuğa doyduktan sonra işin hiç de kolay olmadığını görmüştü. Bünyamin, bir sakarlık yaptığı zaman bir vagon dolusu insanın haline gülmesinin çocuğun ağırına gittiğini biliyor, elinden geldiğince kollamaya çalışıyordu. Ama olmuyordu, üstü kızıl tüylerle kaplı o kalın, küt parmaklar iyi işlemiyordu.

Kalın paltolu, kasketli, iriyarı, orta yaşlı iki adam soğuktan morarmış ellerini hohlayarak içeri girdiler. En iyi masayı seçerek oturdular. Bünyamin tren kalkmadan önce vagonun penceresinden adamları görmüş, doğru restorana geleceklerini tahmin etmişti. Rakı içecek, ama kılık kıyafetlerine bakılırsa pek az mezeyle idare edip, ancak para üstü denk gelirse bahşiş bırakacak tipten olduklarını anladı. Mutfağın sıcaklığında biraz sonra pişmeye başlayacak ve bu daracık yerde sigara içtiği için Şükrü'yle kavga edecek olan Mustafa'ya yaklaşarak adamları işaret etti.

“Rakıları hazırla,” dedi, “bak, iki ayı teşrif etti.”

Adamlar girer girmez paltolarını çıkarmışlardı, uzun sürecek bir rakı masasının tadını çıkarmaya hazırlanıyorlardı. Bünyamin birinin mönü kartını incelediğini görünce, gelecek hesabı şimdiden tahmin etmeye çalıştığını düşündü. Bunlara hem kasa fişi, hem adisyon mutlaka götürülmeli, adisyon açık seçik yazılmalıydı. Ne istediklerini sorarken, içi kürklü deri mont giymiş, gençten bir adam içeri girdi ve henüz boş olan cam kenarı yerlerden birini kapıp oturdu. Rakıcılardan biri Bünyamin'e “Rakılar buzlu olsun. Biraz çerez getir, mezeleri sonra söyleriz,” dedi. Bünyamin içinden alay etti adamlarla, duyan da sofraya donatacaklar sanır.

Abdülkadir vagonlardaki yolculara götürmek üzere, tekerlekli çay kahve masasını hazırlamaya başladı. Plastik bardakları iç içe geçirdi, plastik kaşıkları, pet şişelerdeki suları, meyveli gazozları, küçük paketlerdeki tozşekerleri, süttozlarını hiç acele etmeden masaya koyuyordu. Onun bu ağırdan alışması Bünyamin'i sinir etti, ama sesini çıkarmadı. Emekliliğine az kalmıştı Abdülkadir'in, gün sayıyordu. Yakında kurtulacaktı bu heriften.

Restorandaki yolculara göz gezdirdi. Trenden trene, saatten saate fark vardı. Gece trenlerinin yolcusu başka, gündüz trenlerinin başka olurdu. Gündüz trenlerinin hemen her saatinde emekli karı kocalara, yalnız yolculuk yapan yaşlı kadınlara rastlanırdı. Avukatlar, iş takipçileri hangi saati seçeceği belli olmayan yolculardandı. Cumartesi günleri öğrenciler az olurdu trende. Tatsız olaylar en çok gece trenlerinde çıkardı. Yolcular penceleden baktıklarında sadece karanlığı gördükleri için oyalanamazlar, bu yüzden sinirli olurlardı. İçki içerler, sarhoş olurlar, olay çıkarırlar, hesaba itiraz ederlerdi.

Demin rakı isteyen iki adam, bira içen altın künyeli, çorba söylemiş yaşlı bir karı koca, ızgara köftesini beklerken kolasını bitiren gençle orta yaşlı, süslü bir kadın... Vagon henüz boştu. Abdülkadir tekerlekli masayı iterek, "Çay! Neskahve! Çay! Neskahve!" diye bağırarak servise çıktı. Bünyamin arkasından baktı. Bu geçimsiz ve tembel adamın daha ilk vagona girmeden bir sigara yakacağını, en az on beş dakika boş boş dışarı bakacağını biliyordu. İzzet masaları dolaşıp sipariş alıyordu. Bünyamin İzzet'in kibar olmaya çalışan bir sesle yemekleri saymasını ve not almasını izledi. Pencereden baktı sonra. Dün gece başlayan kar hızını artırmış, sabah bazı doğu trenlerinin seferleri iptal edilmişti.

Birkaç sipariş götürdükten sonra Erol'un karşısına oturdu, sigarasını onunkinden yaktı. Diğer gazetenin

bulmacasına geçmişti Erol, dudaklarını kıpırdata kıpırdata okuyordu. Başını kaldırmadan, “Senin komşun gâvurdu değil mi?” diye sordu. “Sen bilirsin...”

“Neyi?”

“İsa, Meryem ya da ermişlerin tahta üzerine mumlu, yumurtalı boyalarla yapılmış resimlerine verilen ad.”

Sözünü bitirmeden, daha İsa, Meryem derken Bünyamin’in aklına komşusu Garo ve Garo’nun ablası Anahit geldi. Garo’nun ince, esmer, güzel yüzü zihninde belirince unutmak istediği görüntüyü ona hatırlatan Erol’a sinirlendi.

“Ne bileyim kardeşim?” dedi. “Komşumuz gâvursa biz değiliz ya!”

Garo’nun güzel olduğunu kendine bir türlü itiraf etmek istemediği hoş hayalini zihninden silebilmek için başka şeyler düşünmeye çalıştı. Onu hatırlamak istemiyordu. Onu hatırlayınca ne kadar çaresiz olduğunu fark ediyordu. Ama her şey onu ve onunla birlikte başka şeyleri de hatırlamasına neden oluyordu.

Gazeteye bir göz attı. Arka sayfada üçüncü sınıf bir pavyon şarkıcısının verdiği pozu görünce, aklına yine sabah baktığı dergideki kadın geldi. Sabahtan beri durup durup o dergiyi, derginin kapağındaki kadını hatırlıyordu. “Ayın Kızı Şebnem”.

Bünyamin bu “Ayın Kızı” sözünü okuyunca, içinde buldukları ocak ayını değil, çocukluğunda karpuz tarlasını beklerken, sırtüstü yatıp seyrettiği, bu uzun seyredişler sonunda ona canlanmış, güzel sözler söylüyormuş gibi gelen ve parlaklığına, tuhaflığına hep şaşıttığı ayı düşünmüştü. Kadın ona dolunayı hatırlatmıştı. Çocukluğunun en tuhaf arkadaşı. Ayın bir yanıyla kızarık, bir yanıyla gümüş gibi parlak oluşuna ve çok uzaklardan gönderdiği o esrarlı ışıklara hayranlıkla bakardı.

“Ayın Kızı Şebnem”in beyaz saten çarşaflara sarın-

miş, gümüşsü ışıklar saçan çıplak vücudunu gösteren fotoğraflara bakarken, çocukluğunda kapıldığı duyguların benzerine kapılmıştı. Şebnem'in, aynı ay gibi ona güzel sözler söylediğini, ürpertili bir âleme çağırdığını düşünmüştü. Şimdi elindeki bu bol fotoğraflı adi gazetede ki havuzun kenarına uzanmış çıplak kadın ona basit, çirkin, tiksindirici görünüyor, Şebnem'in buğulu, uzak, erişilmez halini hatırlıyordu. "Ayın Kızı Şebnem" bir başka fotoğrafında gülüyor, çekik kara gözleri yumuluyordu. Bir diğerinde mahzun bir çocuk gibiydi. Yüzünde bir şeffaflık, saçlarında belli belirsiz bir uçuşma. Vücudunun en çekici noktalarında bile her defasında hayranlık uyandıran bir değişkenlik. Bütün fotoğrafların aynı kadına ait olduğuna inanmakta güçlük çekmişti. Ne çok değişiyordu kadın, nasıl da farklıydı her birinde. Ama fotoğraflara uzun uzun baktıktan sonra ona kalan duygu, sanki kadınla bir kez tanışsa, konuşsa, ona içini açsa, kadının onu anlayacağı, kelimelere gerek kalmadan ruhuna sızacağı ve onu kucaklayıp sisli, sıcak bir belirsizlik içine sürükleyeceği olmuştu.

İzzet'in "Abi, çorba istiyorlar..." diyen ürkek sesiyle ayın kızının siyah, ışıltılı saçlarından koptu, buğulu mahzun yüz kayboldu. Bir çorbayı bile dökmeden götüremiyor olmanın verdiği eziklikle süklüm püklüm duran İzzet'in seğiren yüzüne ve turuncu saçlarına, onu bu güzel rüyadan uyandırdığı için öfkeyle baktıktan sonra, Mustafa'ya seslendi:

"Kâseyi çok doldurma da, dökmeden götürsün!"

Şaşkın bakan adamı bütün korkuları, beceriksizliği ve küçük düşmüşlüğüyle Mustafa'nın ellerine bıraktıktan sonra, Şebnem'in o güzelim saçlarına yeniden dönebilmek için sigarasından uzun bir nefes çekti.

Eskiden paraya kıydıkça çıplak kadın resimleri basan hallice dergilerden satın alırdı. Dergilerdeki kadınlar

çevresinde giyinik olarak gördüğü bazı kadınlara benzeyen, çıplak, tahrik edici, ama sıradan kadınlardı. Onların fotoğraflarına kanlı canlı kadınlarımış gibi bakmazdı. Gerçekte yaşadıklarını, giyindiklerini, soyunduklarını, soluk aldıklarını aklına getirmezdi. Ama ilk kez farklı bir şey olmuş, o dergilerdeki kadınlardan birini canlıymış gibi, sadece kendisininmiş gibi hissetmişti.

Evliliğinin ilk aylarında, hâlâ o dergilerden alabilecek parası varken arada bir alır, karısı bozulmasın diye kardeşinin evinde bakar ve orada bırakırdı. O zamanlar Cennet'i çok seviyordu, ama yine de alıyordu o dergileri. Kadınların çıplak fotoğraflarına uzun uzun baktıktan, onlarla kısaca seviştikten sonra evine geldiğinde, karısının da o kadınlar kadar güzel olduğunu düşünür, mutlu olurdu. Zamanla bu duygu kayboldu. Artık ne karısını o kadınlar kadar güzel buluyordu ne de biraz suçluluk hissederek Cennet böyle pozlar vermeye kalksa nasıl olur, diye düşünüyordu. Cennet evinde bir kadını artık. Onu dergilerdeki kadınlarla karşılaştırmak aklına bile gelmiyordu.

Sabah Tayfur'un odasına girip koltuğa oturmuş, buz gibi ellerini kalorifer peteklerinin arasına sokup ısıtmaya çalışırken bir sabah çayı istemişti. Beş çocuğu ve hastalıklı karısıyla bir gecekondu mahallesinde oturan, akşamları pazarlarda terlik, çorap, kalem, limon, ne bulursa satan Tayfur, paslı dişlerini göstere göstere gülererek bir şeyler anlatmış, sonra koridoru inleterek çaycıyı çağırmıştı. O saatlerde Bünyamin'in aklı Cennet'te ve Garo'daydı. Sevgi mevki neyse de artık karısının sadakatinden kuşkuluydu. Geceyi kararsızlık içinde geçirmiş, gözüne uyku girmemişti.

Yine aynı düşünceler kafasında dolaşıp dururken, Tayfur birdenbire Bünyamin'e niye hâlâ çocuk yapmadıklarını sordu. Allaha o sırada çaylar geldi, çaycı kar-

dan soğuktan söz edince Tayfur sorusunu unuttu, ardından Bünyamin'e dergiyi gösterdi. Bir aralar Sirkeci Garı'nda verilen kursa katılmaya geldiğinde, Metin'in Samatya'daki evinde kalan Tayfur, evde mukavva kutular içinde yığınla duran bu dergilere hemen müptela olmuştu. O zamandan beri vefalı bir abone olarak her ay mümkün olduğunca, en kalitelisinden en adisine kadar hepsini satın alırdı. Ama artık alışkanlık olmaktan çıkmıştı bu dergiler, anlaşılmaz bir tutku, bir tiryakilik olmuş, hatta seksin yerini almıştı. Çekmecesinde, dosyalarının altına serdiği gazete kâğıtlarının aralarında saklıyor ve her boş kalışında karıştırıyordu.

Demli, taze çayını kaşığına gözüne soka soka içerken Bünyamin'e "Hâlâ alıyor musun çıplak karı dergilerinden?" diye sordu.

Bünyamin o dergilerin bir zamanlar ona verdiği duyguları haddinden fazla özledi, "Nerede..." dedi. "Eski-lerle idare ediyoruz. Para mı var?"

Tayfur "Gel," dedi, "bunu görmemişsindir o zaman."

Araladığı gazete kâğıtları arasından yavaşça çıkardığı dergiyi Bünyamin'e uzattı. Artık alamadığı, ama karısıyla her kavga edişinde kardeşinin evine gidip baktığı bu dergilerin bir yenisiyle karşılaşmak, Bünyamin'i içinde bulunduğu kuşku ve kararsızlık dolu duruma rağmen neşelendirdi. Eski dergileri ezberlemişti artık. Kadınlar çok tanıdıkları. Açık saçık fıkralara hiç güleliyordu. Kapağında "Ayın Kızı Şebnem" in buğulu siyah beyaz bir fotoğrafı olan dergiye uzun uzun baktı. Tayfur yerini Bünyamin'e bıraktı, biri gelirse dergiyi hemen gizleyebilmek için yanında dikildi. Dergideki kadınlardan hangilerini beğendiğini gösterdi. İçlerinde Şebnem yoktu. Bünyamin Şebnem'i çok beğendiğini söylemedi, bir fotoğraflar dizisini arkadaşından kıskandı. Sonra bir ara ka-

pı tıklatıldı, Tayfur dergiyi kaptığı gibi yerine koydu ve Bünyamin'in aklı dergide kaldı. Daha doğrusu "Ayın Kızı Şebnem"de.

Şimdi, trenin penceresinden bakarken o fotoğrafları düşünüyordu. Bütün ayrıntılarını hatırladığı, bütün renklerini gözünün önünde canlandığı o güzel şeyleri. Ama ona ürpererek baktığı ayı hatırlatan, beyaz saten çarşaf lar içindeki biraz bulanık, sisli kapak fotoğrafı bambaşka ydı.

İki küçük banliyö arasındaki boş araziler karla kaplıydı. Donmuş ağaçlardan biri ona Şebnem'in beyaz ve zarif vücudunu hatırlattı. "Kar gibi bembeyaz..." dedi.

Bulmacasını çözmeye uğraşan Erol başını kaldırmadan, "Ya nasıl olacaktı?" dedi. "Kar işte. Bembeyaz..."

Restorana yeni müşteriler geldi. Bünyamin istemeye istemeye yerinden kalktı.

İyi aile çocuğu olunca yanmadan öğreniyorsunuz ateşten uzak durmayı. Ama hiç değilse bir kere yanmaklazım.

Karlı bir kış gününde İstanbul'dan Ankara'ya giden trenin yemekli vagonunda, birbirlerinin kesişen yollarından habersiz üç yabancınn aklını "Ayn Kızı Şebnem"nin bir dergiye verdiği çıplak pozlar meşgul eder. Kar nedeniyle trenin yolda kaldığı bu uzun ve gerilimli yolculuk sırasında üç yabancınn zihinlerinden geçenler ve aralarındaki konuşmalar, kutsal ailenin dış kabuğunun ne kadar sağlam, içinin ne kadar çürük olduğunu gösterir. Şebnem'in fotoğrafları radyocu Selda ve bankacı Ersin için hayatlarını altüst eden bir travma olurken yemekli vagonun garsonu Bünyamin'i de hayat karşısında sınava çeker. Ama herkesin sınıfta kaldığı bu sınavın asıl başarısız olanı kimdir?

Kapak Kızı'nda bu üç yabancınn yargıladıklarıveya arzuladıkları Şebnem söz almaz.

Ayfer Tunç'un 2010'da yayımlanan *Yeşil Peri Gecesi* adlı romanında söz sırası Şebnem'e gelecek ve Şebnem kimi n daha çıplak, kimin daha değersiz, kimin daha ikiyüzlü ve acımasız olduğunu gösterecektir.

Kapak Kızı, kutsal ailenin çürüttüğü düşünüş bir kadının hangi zihinlerde nasıl doğduğunu anlatıyor.

